

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τούς φίλους της: Διοικητοὺς Ἀσπασίαν ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὠραιοτάτην ἐπιστολήν αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Βενιαμὴν τὸν Δοβιον (ἔχει καλῶς) Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός ([Ε] ὁ ὅποιος ἐταξείδευε καὶ δι' αὐτὸ ἀργήσῃ νὰ μου γράψῃ) Βοδών Ἡραν (τὰ φυλλάδια στέλλονται τακτικώτατα ἐκείνην τὴν ἑβδομάδα δὲν ἐλάες, διότι τὴν ἐπομένην ἐξεδόθη διπλοῦν) Μαύρη Χιόνα (ποῦ ἐτρέπε τὸ χεράκι της ὅταν ἔγραφε τὴν ἀπάντησίν της, διότι εἶνε ἡ πρώτη φορά πού ἀπαντᾷ εἰς Κυριακὴν) Ἰδὸν τοῦ Κάμπου (εὐχαριστῶ) Μυστηριώδη Φόιν (τὰ ἔλαβα) Βυζαντινὸ Ἀηδόνι ([ΕΕ], σήμερον δημοσιεύω τὰς προτάσεις σου, τὰς ὅποιαις βλέπω πρώτην φοράν ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 16ον μὴν ἀμφιβάλλης περὶ τῆς ἀγάπης μου ἀργά κάποτε, ἀλλὰ ποτὲ δὲν λησμονῶ) Χρυσόπτερον Ἀγγελον (ἔστειλα βεβαίως, εἰς γραμματόσημα εἰς τὸν Πίνακα πού ἀρχίσα νὰ δημοσιεύω, βλέπετε ὡς τὰς προσημίας τῶν Διαγωνισμῶν) Ταπεινὴ Κόρη (ναὶ ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητρία εὐχαριστῶ πολύ) Θερινὸν Οὐρανὸν (ἐὰν δὲν εἶδες τὰς προτάσεις σου, νὰ μοῦ τὰς ἐνασπείλῃς τετράδια ἔστειλα μὲ μολύβι δὲν κάνει, ἐπὶ ροδοχρόνου χάρτου οὐτὲ ἔφαρνα πένρεις τὸ Ἀ Βραβεῖον καὶ ἡ κάρτα σου δὲν φωτογραφεῖται διὰ νὰ δημοσιευθῇ τότε τί γίνεται;) Δίχρωμον Φοῦζιαν (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐκρατήθη εἰς τὸ ταχυδρομείον σου) Νοσταλγοῦσαν Λοβίαν ([Ε] χάρω πού ἔγινες καλὰ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις) Ἀμίμητον Γελοιοποιὸν ([ΕΕ] ἡ ἐπιστολή σου ὄραϊστέα καὶ τὸ ποιητικόν σου εἰς τὴν Ἰδραν μὲ κατενοούσας) Ἄνθος τῶν Λειμῶνων (ἔστειλα [Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν) Ἰπλότην τοῦ Βυζαντίου (ἀνεκοίνωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ Φαίδωνα, ὁ ὅποιος ἠγαροστήθη ποῦ) Θεταλὸν Καλλιτέγγην (ἔχει καλῶς αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Ὁραϊαν Ἀμαζόναν ([Ε] εὐχαριστῶ πολύ πού μ' ἐθυμήθης: οἱ τόμοι τοῦ 1899 καὶ τοῦ 1901, οἱ περιέχοντες αὐτὰ τὰ μυθιστορήματα, τιμῶνται ἕκαστος δρ. 7) Τεμοσβόνοντα Ἀγγερινὸν ([Ε] πού ἤθελε νὰ μου γράψῃ πρὸ πολλοῦ, ἀλλὰ πού νὰ εὖρη καιρὸν μὲ τὰ ταξείδια; αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Δάσος Φουίνου (ἡ... Δ. Φ. ὅπως ἔγραφε καὶ ὁ μακαριτῆς Μαϊμουδιάδης) Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς (ἔχει καλῶς ἀλλὰ τὰ ὄρα δὲν εἶνε διόλου στενά; εἶνε ὅτι χρειάζεται δι' ἐνῆ τέτοιο διήγημα) Ἀἴλιον Ἀρσενίδην (δὲν τοὺς ἀφίνας!) Παδὶ τῆς Καρδίας, Μαρουσιαν (ἔστειλα) Φίλημα τοῦ Κόματος ([ΕΕ] κατενοούσασμένον μὲ τὴν 18ην Κυριακὴν) Ἀλυπτικὸν Φοῖνικα (ἐνεγράφη καὶ ἐσημειώθη εἰς τὸ ἔσπασμά σου εὐχαριστῶ πολύ) Ναύαρχον Τόγγο (στειλὲ τὰς ἀμείους πρὶν δημοσιευθῶν τὴν ἄλλην σου ἀπορίαν δὲν ἐνόησα; τί ἐμποδίζει νὰ στέλλῃς Ἀσκήσεις καὶ συνάμα νὰ λύῃς;) Χαρούμενη Καρδοῦλαν ([Ε] εὐχαριστῶ πολύ) Παγοδόριον (δὲν τὸ ξεύρεις, . . . περίμενε!) Κάκιαν ([Ε] χάρω πού ἔγινε καλὰ ἡ Παλλάς; νὰ μοῦ τὴν φιλήσῃς) Ἀμιλιον Β. ([Ε] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν) Συριανὴν Ἀκτὴν (αἱ ἀσκήσεις πού μοῦ ἔστειλες εἶνε διὰ τὸν Διαγωνισμὸν; σ' ἐρωτῶ διότι εἶνε ὀλίγα; ἂν εἴμπορῃς, στείλε πλήρη συλλογὴν καιρὸν ἔχεις) Ἀνάμνητον τῆς Καρδοῦ (ἔστειλα) διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν ἔλαβα καὶ τὴν βραχείαν καὶ εἶδα . . . ὅτι ἐπευσεσ παντοῦ, βλέπετε, χρειάζεται ὑπομονή!) Ὑψηλάντην (ἔχει καλῶς) Ουδέναν (λάθος καὶ δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ) Ἰπλότων Στεφανηφόρον (τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὸ θάνατον τῆς βίαις σου) Παδὶ τοῦ Ψηλορείτη, Νεαρὸν Ἐρωπιον, Ἀρην (ἐμπρός λοιπὸν! αὐτὸ θέλω κ' ἐγὼ) Κίμα τῆς Μεσογείου (ἔστειλα) Ἀμίμητον τοῦ Ἠλίου (ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ 22ον φύλλον) Ὀπαιοῦσαν Παροδίσου, Μαγευμένην Ἀροθαλασσίαν κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 Μαΐου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος. λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ἔ. ἔ.)
2. — Διαγωνισμὸς Ἀύσεων, λήγει τὴν 31 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 18ον φύλλον ἔ. ἔ.)
3. — Διαγωνισμὸς Ζωγραφικῆς, λήγει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 17ον φύλλον ἔ. ἔ.)
4. — Διαγωνισμὸς Καλλιγραφίας, λήγει τὴν 15 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 17ον φύλλον ἔ. ἔ.)
5. — Δεκάτη Ἐνάτη Κυριακὴ, λήγει τὴν 30 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 19-20ον φύλλον.)
6. — Διαγωνισμὸς Ἀσκήσεων, διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1905, λήγει τὴν 10 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὅρους εἰς τὸ 22ον φύλλον.)
7. — Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ καὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ (ἴδε σημερινὸν φύλ.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Ἰουνίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, εἰς τὸ ὅπου δὲν νὰ γράφωμαι τὰς λύσεις τῶν αἱ διαγωνισμῶν, πάλαι εἶναι ἐν τῇ Ἰατρικῇ μας εἰς φακέλους, ὃν ἕκαστος περὶ 80 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

254. Συλλαβογράφος. Ἄντωνμια καὶ μέλος Ἐπάστανε φίλα Καὶ Μάντιν εἰς τὸ τέλος Ἐκάμαν μ' εὐκολία.

255. Αἶνιγμα. Πόλις ἀρχαία τὸ ἀρσενικὸν μου Μέλος ἔστὸ σῶμα τὸ θηλικὸν μου.

256. Γωνία.

+ * * * * * = Κράτος εὐρωπ.
 * + * * * * * = Θαλασσινόν.
 * * + * * * * = Ἐπάγγελμα.
 * * * + * * * * = Πόλις Ἰταλική.
 * * + * * * * = Πόλις ἑλληνική.
 * + * * * * * = Ἄντωνμια.
 + * * * * * = Νῆσος ἑλληνική.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὄνομα ἀστέρος.

257. Ρόμβος.

Λ
 * Α *
 * Μ * * *
 Λ Α Μ Α Χ Ο Σ
 * * Χ * *
 * Ο *

258. Ἐπιγραφή.

Ο Ε Ε Ι Χ
 Ω Ν Ν Α Ω
 Τ Κ Α Ο Α
 Κ Υ Ο Ε Υ
 Τ Ω

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἀνωτέρω ἐπιγραφῆς.

259-261. Κεχρομμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὄνόματα πτηνῶν.

1. — Μέγας ραφιδὸς ὑπῆρξεν ὁ Ὀμηρος.
2. — Μηδαίς ἀγεωμέτρως εἰσίτω.
3. — Ὁ γῆψ, ὁ πετεινός, ἡ ὄρνις, δὲν εἶνε ἐκ τῶν ζητουμένων.

262. Φωνηεντόγραφος μετ' Ἀκροστιχίδος Τῆ παρεμβολῆ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηεν-

τος, ὁσαυτὸτε φορὰς ἐπαναλαμβανομένου, εἰς τὰ κάτωθι συμπλέγματα συμφώνων, ὧν ἡ τάξις δύναται νάλλαθῇ, σχηματίσων ἕξ λέξεις, ὧν τὰρχικὰ νάποτελοῦν κύριον ὄνομα:

ε ρ λ ο δ μ - μ ο θ - ρ ο β μ - ρ ο β β β - ε ρ - ρ ο

263. Ἀκροστιχίς, Φωνηεντόλιπον καὶ Μεσοστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον ὡς ἑξῆς,
 * * * * * * * * * *
 τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις; τὰ δὲ μεσαῖα γράμματα ἀρχαῖον γνωμικόν:

1. Ἀρχαία βασίλισσα θυετυχῆς.
2. Γαλακτερόν.
3. Δάκτυλος.
4. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
5. Ἀγγεῖον.
6. Ἀρχαῖον πλοῖον.
7. Μέρος τοῦ κόλπου.
8. Ἀρχαία πόλις.
9. Ἐπίθετον ἐπὶ οὐρανοῦ.

264. Γρῆφος παραστατικός. Ἄρχων λαοῦ. — Ἄνθος. — Σύνδεσμος δυναμικός. — Μέτρον βάρους. — Πρόθεσις με ἀπόστροφον. — Ἀριθμός. — Ὅρος νήσου. — Γράμμα. — Βασίλευς τοῦ Ἄδου.

265. Γρῆφος Γαλλικός. Σῶα-γε-πολυ-αἰών-βοῦς-δν-ὄρῃ.

[Γάσαι αἱ ἀνάγινω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐν τῇ βασιλευσῆς Συλλογῇ τοῦ ΖΟΦΕΡΟΥ ΜΕΣΣΑΙΩΝΟΣ]

266. Μαγικὴ Εἰκὼν.

— Ἄς πᾶψη πᾶ αὐτὸ τὸ βιολί πού μ' ἐδαίμονισε! . . . Μὰ ποῦς τὸ παίξεις; Ποῦ εἶνε; !

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 19

145. Μυσία (μῦ, σῖ, α.) — 146. Βίαις - βίας.
 — 147. Ἡ περιστέρα κομίζουσα κλάδον ἐλαίας εἰς τὴν Κιβωτόν.
 148. Ὑ ΜΗΚΩΝ — 149. Παιδεία ἀνθρώποις δεύτερος ἤλιος. — 150-153. 1. Ὁ μηρὸς εἶνε μέλος τοῦ σώματος. 2. Ἡ ἔξις γεννᾷ κόρον. 3. Τὸ σίγμα εἶνε γράμμα. 4. ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ κρίνει φίλους ὁ χρόνος. — 154. Μασσεναί (ΜΑΣΣΑΙ ΝΑΙ . . .) — 155. ΦΙΑΠΠΟΣ (Φάκη, Κίμων, Χελιδόν, Παρῖσιοι, Αἴγυπτος, Θερμοπύλαι, Πιττακος, ΒρασίδαΣ.) — 156. Τὰ ἀδύνατα παρ' ἀνθρώπους, δύνατά εἰσι παρὰ τῷ Θεῷ. — 157. Ἡ ὑπομονὴ εἶνε μέγα προτέρημα (Ἰ ὑπὸ μῶν - ι - νε μέγα πρὸ τερῆμα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. — Φίλημα τοῦ Κόματος, Poste-restante Anglaise, Galata, Constantinople. (Ε. 50)

Ἀναλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια προτιμῶ τοποθεσίας. — Stylianos Costalias, rue Attarine, Alexandrie. (Ε. 51)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικῶς : Ἐξωτερικῶς :</p> <p>Ἔτησίαν . . . δρ. 7.— Ἔτησίαν φρ. χρ. 8.— Ἐξαμηνίαν . . . 4.— Ἐξαμηνίαν φρ. χρ. 4.50 Τρίμηνη . . . 2.15 Τρίμηνη φρ. χρ. 2.40</p> <p>Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστον μηνός.</p>		<p>ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879</p> <p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικῶς λεπτ. 15. Ἐξωτερικῶς φρ. χρ. 0.15</p> <p>ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :</p> <p>Τῆς Α' Περίοδου, ἕκαστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30]. Τῆς Β' Περίοδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὅδος Ἐφραίμων, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκιον</p>
<p>Περίοδος Β' — Τόμ. 42ος</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 14 Μαΐου 1905</p>		<p>Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 24</p>	

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

— Ὅποτε, συμφωνημένα πράγματα, εἶπεν ἡ Νάννη. Τώρα καιρὸς εἶνε ν' ἀνοίξωμε τὴν πόρτα, κ' ἐγὼ νὰ πάω νὰ ετοιμάσω τσάι, διότι εἶμαι μόνη μου στὴν κουζίνα σήμερα.

— Ἄριστος ν' ἀνοίξω ἐγὼ! εἶπεν ἡ Ρόζα, κ' ἐσηκώθη. Ὡς τόσο, Δωροθέα μου, φρονῶ ὅτι καλλιτέρα εἶνε νὰ μὴν ποῦμε τίποτε στὲς δύο μικρὰς, ἕως τὴν τελευταίαν στιγμὴν . . .

Ἡ Δωροθέα κατένευσε. Διηθύνθησαν τότε πρὸς τὴν κλεισμένην θύραν τῆς αἰθούσης τῶν παραδόσεων, ἐνῶ τὸ κουδοῦνι ἐκτύποσε χωρὶς διακοπήν, αἱ δὲ φυλακισμέναι ἐτυμπάνιζαν δυνατὰ μὲ τὰ χεῖρα των εἰς τὸ θυρόφυλλον.

Ἡ Ρόζα ἐστρεψε τὸ ἐπίμηλον.

— Τί τῆς ἐκάματε τῆς πόρτας; ἐφώναξεν ἀπ' ἐξω. Δὲν θέλει ν' ἀνοίξῃ!

— Ἐμὰς, τίποτα! ἐφώναξεν ἀπὸ μέσα ἡ Δωροθέα! Ἡ Ἄδα λέει πῶς ἴσως ἐκλείδωσεν ἡ Δωροθέα.

— Ἡ Ἄδα εἶνε ψεύτρα! ἐφώναξεν ἡ Ρόζα. Φαίνεται πῶς ἐγάλασε ἡ κλειδαριά, ὅπως τὴν ἄλλη φορὰ . . . Πάω νὰ φωνάξω τὴν Νάννη!

Ἡ Ρόζα καὶ ἡ Νάννη ἔκαμαν δῆθεν ὅτι ἐσυζητοῦσαν κ' ἐπάσχιζαν ν' ἀνοίξουν, καὶ ἔπειτα ἡ πρώτη ἤνοιξε τὴν θύραν μὲ μίαν ἐξαφικὴν σπρωξιάν, ἡ ὅποιος ἐτίναξε τὴν Λούσην ὀπίσω, καὶ τὴν ἔκαμε νὰ ἀνατρέψῃ τρία ἢ τέσσερα ἄλλα κορίτσια πού ἐστῆσαν πλησίον τῆς, ὀπίσω ἀπὸ τὴν κλεισμένην θύραν.

— Ἦτανε σαν κολλημένη! εἶπεν ἡ Ρόζα πρὸς τὴν μίς Πόρτερ, ἡ ὅποιος ἐφαίνετο πολὺ ἀνήσυχος.

— Μὰ δὲν ἤκουσες τὸ κουδοῦνι, Νάννη; ἠρώτησεν ἡ διδασκάλισσα. Ἐνὰ τέταρτον τῆς ὥρας κτυπῶ . . .

— Εἶμαι, βλέπετε, μόνη στὴν κουζίνα σήμερα, μίς Πόρτερ, καὶ εἰκομὰζα

τὰ φλυτζάνια γιὰ τὸ τσάι τῶν παιδιῶν . . .

— Καλὰ ἔλεγα κ' ἐγὼ τῆς Δωροθέας, παρενέθη λέγουσα ἡ Ρόζα, σαν νὰ ἤκουσα νὰ κτυπᾷ ἕνα κουδοῦνι . . . Δὲν νομίζετε, μίς Πόρτερ, ὅτι ὁ ἦχος δὲν μεταδίδεται ὑπὸ τῆς πόρτας; — ἐπρόσθεσε μὲ σοβαρὸν ὕφος. Ἡ μίς Πόρτερ ἀπήχθισε νὰ τῆς δώ-

Ἡ μίς Πόρτερ εἶχε φύγῃ εὐθὺς μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ μίς Μπαρκερ ἐξῆλθεν εὐθὺς μετὰ τὸ βραδυνὸν γεῦμα, χωρὶς διόλου νὰ ὑποπτεύῃ ὅτι ὁλος ὁ κόσμος ἐγνώριζε πῶς ἐμέλλε ν' ἀπουσιάσῃ ἕως τὸ πρωί. Ἡ Νάννη τὰ εἶχε προετοιμάσῃ ὅλα, καὶ αἱ ἀδελφαὶ Μάρσαλ δὲν εἶχαν νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ εὐρεθῶν ἐγκαίρως εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Ἐνεκα τῶν ἑορτῶν ἦσαν καὶ ἐκτακτὰ τραῖνα, καὶ διὰ τὰ μὴν ὑποψιασθῆ τίποτε ἡ μίς Σμιθ, πρὶν ἀπο-

« Εἶνε ὁ κ. Τζῶνς, πού ἔχει τ' ἀμάξι! εἶπε » (Σελ. 186, στ. β'.)

ση ἀπάντησιν, καὶ ἔστειλε τὰς μαθητρίδας εἰς τὴν τραπεζαρίαν διὰ τὸ τσάι . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΤΑ ΕΒΕΛΙ ΤΑ Μ-ΣΑΝΚΥΑ

Ἡ Δευτέρα ἦλθεν ἐπὶ τέλους. Ὁ καιρὸς ἦτο πάλιν κρύος καὶ προσημύνη θύελλαν. Τὸ πρωί ἦτο εὐδία, ἀλλὰ τὸ ἀπογεῦμα ἤρρισε νὰ χιονίσκῃ δυνατὰ, καὶ τὰ κορίτσια ἦσαν εὐχαριστημένα, που ἔμειναν εἰς τὸ θερμὸν δωμάτιον τῆς μελέτης.

Ἡ Ρόζα ἐβοήθησε τὰς φίλας τῆς συνωμότιδας νὰ ετοιμάσουν τὰ σκεπάσματα των, ἀλλὰ μὲ βαρεῖαν καρδίαν.

— Εἶμαι εὐχαριστημένη πού σας βοηθῶ, εἶπεν, ἐνῶ ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι κ' ἐπάσχιζε νὰ σφιξῇ ἕνα λουρί. Τί ἀπελπισία ὁμως, ἀμα θὰ φύγετε! Ἐλπίζω πῶς θὰ με ἀνακαλύψουν τότε, καὶ θὰ με ἀποβάλουν.

— Θα πούμε του πατέρα μας να μιλήσει του θείου σου, είπε η Δωροθέα.

— Τι το όφελος! είμαστε κ' έμεις τόσο αγύριστα κεφάλια στην οικογένειάν μας! — απήντησε η Ρόζα, ενώ μ' ένα δυνατό τράθηγμα έφερε το λουρί εις την θέσιν του. — Αλλά, επί τέλους, είναι καιρός να με πάρουν από εδώ μέσα. Δέν μ' αρέσει καθόλου να λέγω ψέμαμα και να συνωμοτώ, από το πρωί ως το βράδυ, αλλά από τότε που είμαι εδώ, επήρα τον κακό δρόμο, και εντός ολίγου θα γίνω παρά πολύ κακή ώστε να έχετε φίλιες μαζί μου...

Η Δωροθέα, προς μεγάλην εκπλήξιν της Μαριωρής, την άγκάλιασε.

— Ποτέ, Ρόζα μου! είπεν. Έν πρώτοις, ποτέ ουδέν θα γίνης τόσο κακή, και έπειτα, έμεις ποτέ δεν θα λησμονήσωμεν τί έκαμες για μάζ.

Η Ρόζα την έφίλησεν. Έπειτα έκαμε ένα πήδημα κ' έγέλασε.

— Πάει, έπερασε! είπε. Αν με στενοχωρή ο χαρακτήρ μου, πλεί, υποθέτω, το κρόυ. Πάμε κάτω!

Τα κορίτσια ανέβησαν ένωρίς να κατακλιθούν, με την πρώτην λέξιν της μίς Σμιθ, διότι έγνώριζαν ότι και αυτή ήτο διά έξω, και είχαν σκοπόν να διασκεδάσουν μόνα των. Η Άδα και η Λούση ήλθαν εις το δωμάτιον των Μάρσαλ διά να προσκαλέσουν την Έβελίαν και την Μαριάνναν εις την γλυκοφαγίαν, που είχαν εις το δωμάτιον της Λούσης, αλλά αυτά ήρηθήσαν, και αι δύο πρόην φίλοι έφυγαν χωρίς να χάσουν περισσότερον καιρόν με αυτά τα «αδιόρθωτα βλακοκόριτσα». Αι αδελφαι Μάρσαλ έπεσαν εις τα κρεβάτια των, ή μίς Σμιθ έφριψε βιαστικά έν βλέμμα εις τα δωμάτια, και μετά πέντε λεπτά ή έξώθυρα ήκούσθη που έκλειετο σιγαλά.

Τότε ή Δωροθέα έσηκώθη και ήνωψε ένα κερί.

— Έβελίνα! Μαριάννα! σηκωθήτε! είπε με χαμηλήν φωνήν, πλησιάζουσα εις την κλινην των. Σηκωθήτε άμέσως και ντυθήτε. . . πηγαίνου με στο σπίτι μας!

— Στο σπίτι! ανέκραξεν ή Μαριάννα γεμάτη χαράν, και επήδησε κάτω, ενώ ή Έβελίνα ανέκλήθητο κ' εκύτταζεν έκθαμβος.

— Σούτ! ναι, ναι! απήντησεν ή Δωροθέα. Μη μιλάτε τόσο δυνατά. Σηκωθήτε και βάλετε τα θερμότερα ρούχά σας. Έδώ είναι όλα έτοιμα. . . ύστερα θα σας εξηγήσω τί τρέχει.

— Μας στέλνουν στο σπίτι; ήρώτησεν ή Έβελίνα, ενώ ή Μαριάννα, δλητρέμουσα, ήρχισε να ένδύεται όσον γρηγορότερα ήμπορούσε.

— Όχι, έμεις το σκάζουμε! σήκω λοιπόν! — απήντησεν ή Μαριωρή.

Έκτύπησαν έλαφρά εις την θύραν.

Η Ρόζα έφώναξε ψιθυριστά να της άνοιξουν, διότι ή Μαριωρή είχε κλειδώσει την ήλιην, μισογυμένη, και με τα άλλα της ρούχα εις το χέρι.

— Είπα της Άλκιης πώς έρχομουν εδώ. . . ή Δωρίς είναι στο δωμάτιον της Λούσης, και φόβος κανέναν δεν υπάρχει, όσον έχετε κλειδωμένο το δωμάτιόν σας.

— Γιατί κρατείς το καπέλλο και το επανωφόρι σου; ήρώτησεν ή Μαριωρή.

— Διά να σας άποχαιριστώ τελευταία, απήντησεν ή Ρόζα. Να χάσω την διασκέδασί μου; . . . "Αν και δεν είμαι καλά-καλά βεβαία τί έπιθυμώ περισσότερο: ναρθώ μαζί σας, ή να καθήσω και να ιδώ τα μούτρα της μίς Μπάρκερ, άμα άκούση πώς έφύγατε;

Μετ' ολίγον κατέβαιναν και αι πέντε ή Ρόζα είχε κλειδώσει το δωμάτιον, και είχε βάλη το κλειδί εις την τσέπην της. Επήγαν εις το μαγειρείον, όπου ή Νάννη είχε στρώση το τραπέζι, κ' έπεριμένε. Μόλις τας είδεν, έτρεξεν επάνω, έκλειδωσε την θύραν, ή οποία έφερε προς την σκάλαν της ύπηρεσίας, και επέστρεψεν.

— Πρέπει να καλοφατέ τώρα, είπε, διότι κάμνει κρόυ έξω, και σας έτοιμασα μερικά σάνδονις και καίη.

— Έτοιμα είναι τα γλυκά κ' ή μέντα; ήρώτησεν ή Ρόζα.

Η Νάννη της έδωκεν ένα πακέτο, και ή Ρόζα το ένχειρίσε μεγαλοπρεπώς εις την Δωροθέαν ως δώρον άποχαιριστήριον.

Η Μαριάννα και ή Έβελίνα δεν έλεγαν λέξιν από την σαστιμάραν των, και αι άλλαι τρεις ήσαν εις τόσην έξαψιν, ώστε και αυτά καλά-καλά δεν ήξευραν τί έλεγαν.

— Τι καλά, που λείπει ή μίς Μπάρκερ! είπεν ή Νάννη! Μας έχουν δώση άδειαν, και στες τρεις μας ύπηρετίες, αι άλλες δύο επήγαν έξω από ένωρίς. . . έχομεν όλες κλειδιά, και θα σας συνοδεύσω, άφου μάλιστα εβγήκε και ή μίς Σμιθ. . .

— Ωστε θα μείνουν ολομόναχα τα κορίτσια, ανέκραξεν ή Ρόζα. Τι άστείο ναρθη κανέναν κλέφτης!

— Ω! δεσποινίς Ρόζα, δεν μου φαίνεται πολύ άστείο, αλλά δεν είναι και πιθανόν. . .

— Νά τος! ήλθε κι' όλας! απήντησεν ή Ρόζα, ενώ έλαφρός κτύπος ήκούετο από την θύραν της αϋλής.

Η Νάννη έτρεξε ν' άνοιξη, και επανήλθεν οδηγούσα ένα άνδρα, που είχε κατάλευκα το καπέλλο και το επανωφόρι του από τα χιόνια.

— Είναι ο κ. Τζώνς, που έχει το άμάξι! είπε.

— Πάμε λοιπόν! είπεν αγωνιωδώς ή Δωροθέα, διότι θα είναι δύσκολο να

φθάσωμεν εις τον σταθμόν τώρα που χιονίζει.

— Έχομε καιρό, απήντησεν ή Ρόζα. Φάτε πρώτα, και θα παρακάλεσω τον κύριον Τζώνς να πάρη και αυτός κάτι τι.

Ο κ. Τζώνς εκάθησε, κάπως στενωχωρημένος, να φάγη, και ή Νάννη ήρώτησε τα κορίτσια αν ήσαν ζεστά τυλιγμένα.

— Φορούμε τα θερμότερα ρούχά μας! είπεν ή Δωροθέα, μην άνησυχήτε.

— Η δεσποινίς Χάρτλεϋ θα ήτο καλλίτερα να έμνε ενδώ, είπε τότε παρακλητικώς ή Νάννη.

Αλλά ή Ρόζα διεμαρτυρήθη έντώνως.

— Είμαι ζεστά ντυμένη, ανέκραξε, επήρα και το αδιάδροχό μου, και δεν έννοώ να χάσω την διασκέδασιν.

Τα κορίτσια είχαν γίνη τόσον νευρικά, ώστε εξεκίνησαν πολύ πρό της ώρας. Το άμάξι επήγαινε άργά, διότι οι δρόμοι ήσαν εις κακήν κατάστασιν και ο άνεμος άγριος και παγερός, ώστε θα ήτο επικίνδυνον αν επήγαιναν με τα πόδια. Όταν εφθασαν εις τον σταθμόν, είδαν ότι ήτο πλημμυρισμένος από κόσμο, που επέστρεφεν εις το Λονδίον με το τελευταίον τραϊνον.

— Ω! δεν θα βρούμε θέσι! άνεβήσεν απηλπισμένη ή Δωροθέα.

— Μην άνησυχήτε, κ' έχει φροντίση ο Τζάκ, απήντησεν ή Νάννη, πηγαίνει με αυτό το τραϊνο και θα σας προσέχη. Μη φοβάθητε, ξέρετε αυτός, και του αρέσει που φεύγατε. . .

Εστάθησαν εις μίαν σκοτεινήν γωνίαν του σταθμού, και ο κ. Τζώνς επήγε να εύρη τον οδηγόν. Αι αδελφαι Μάρσαλ έτρεμαν από τον φόβον μην ανακαλυφθούν, αν και δεν ήπρηχεν ο έλάχιστος κίνδυνος. Ω! και αυτή ή Ρόζα δεν ετόλμησε να όμιλήση δυνατά, έως ότου ήλθαν οι δύο άνδρες, και τας συνώδευσαν διά μέσου του πλήθους έως το τραϊνον. Όσα χρήματα είχαν, μόλις εφθασαν διά να πάρουν τρίτης θέσεως εισιτήρια, αλλά ο Τζάκ έβαλε τα κορίτσια εις διαμέρισμα πρώτης θέσεως.

— Μη σας μέλει, είπε. Ο κόσμος είναι παραπολύς, και επειδή θα βάλωμε στην πρώτην θέσι πολλούς που έχουν τρίτην, καλλίτερα να καθήσετε έσείς από τώρα. Τα άλλα καθίσματα είναι πιασμένα! θα έλθουν δύο κυρίες και δύο κύριοι! λοιπόν θα ήσθε καλά, δεσποινίδες μου, και πηγαίνω να σας φέρω τα μαγκαλάκια για τα παιδιά. . .

Εκάθησαν τα κορίτσια, και μαζί των ή Ρόζα και ή Νάννη, έως ότου ήλθαν οι άλλοι τέσσαρες επιβάται. Ηλθαν και τα μαγκαλάκια, ή Ρόζα και ή Νάννη άπεχαιρέτισαν τας τέσσαρας αδελφάς, και ο οδηγός εκλείδωσε την θύραν.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ [Κατά το άγγλικόν της Δος Σ. Ε. Μπουκάιμ]

ΠΟΣ Ν' ΑΠΑΓΓΕΛΛΕΤΕ

Κάποτε, διά να μην ειπω πολύ συχνά, οι συνεργάται της «Διαπλάσεως» δημοσιεύουν εις τας στήλας της στίχους, μονολόγους, διαλόγους ή και μικράς κωμωδίας διά παιδιά μικρά και μεγάλα.

Έννοείται, όλα αυτά τα ευμορφα πράγματα πρέπει να πιάνουν τίπον. . . όχι μόνον εις τας στήλας της «Διαπλάσεως», αλλά και εκ' ι που πρέπει, διά να εκτελούν τον σκοπόν των. Πρέπει δηλαδή, άπαγγέλλωνται!

Σήμερον θα σας δώσω μερικάς συμβουλάς περι άπαγγελίας.

Λοιπόν, — καλόν είναι να γνωρίζετε απ' έξω στίχους και μονολόγους, διά να τέρπετε τους φίλους σας εις τας συναστροφάς. Με την συμφωνίαν όμως να μην εκλέγετε ούτε πολύ μεγάλα ποιήματα ούτε άπεράντους μονολόγους, διότι τότε χοντεύετε ν' άποκοιμησέτε το ακροατήριόν σας.

Όπως έλεγε μίαν φοράν ένας ήθοποιός εις ένα άπεραντολόγον συνάδελφόν του:

— Άγαπητέ μου, δεν σου άρκούν τα χασμουρήματα του κόσμου, θέλεις και ρουχαλιτά;

Και άρχας ο κόσμος σάς εύρίσκει νόστιμον, κατόπιν βαρετόν, και, πριν φθάσετε εις το τέλος, όλοι έχουν την διαθέσιν να σας δειρουν. . .

Αν απ' εναντίας άπαγγέλλετε σύντομα πράγματα, σάς χειροκροτούν όλοι και λέγουσιν:

— Τι κρίμα! έτελείωσε τόσο γρηγορά!

Έπειτα πρέπει ν' άπαγγέλλετε σαν άνθρωποι.

Έν πρώτοις χωρίς μεγάλας χειρονομίας. Να κινήθη πολύ ολίγον, και μόνον όσον χρειάζεται να χειρονομήτε. Αν δεν είξεύρετε τί να κάμνετε τα χέρια σας, (αυτός είναι ο μεγάλος σκόπελος των άρχαρίων ήθοποιών), πηγαίνατε και άκουμάτε τους άγκωνάς σας εις ένα ύψηλόν έπιπλον.

Δεύτερον, πρέπει να όμιλήτε καθαρά και να τονίζετε καλά τας λέξεις. Αν τα λέτε σαν τον παπατρέχα διά να φθάσετε γρηγορότερα εις το τέλος, όχι μόνον δεν θα κάμνετε τον μονολόγον σας να φανή συντομότερος, αλλά και κανείς δεν θα σας έννοήση.

Τρίτον, άσκηθήτε εις το ν' αρθρώνετε καλά τας λέξεις, δηλαδή να μην τρώτε τας συλλαβάς ή τα γράμματα. Αυτό είναι απαραίτητον, ιδίως διά τους στίχους. Χωρίζετε λοιπόν, όταν άποστηρίζετε, συλλαβήν προς συλλαβήν τας λέξεις, έπαναλαμβάνετε το κομμάτι σας πέντε, δέκα, είκοσι φορές, και τότε θα ιδήτε ότι το έχετε άποστηθήση όπως πρέπει.

Τέταρτον, πρέπει να έννοήση τί άπαγγέλλετε αν δεν αντιλαμβάνεσθε καλά

την έννοιαν μιās φράσεως, έρωτάτε κανένα μεγαλειότερόν σας τί σημαίνει, είδε- μη ποτέ δεν θα κατορθώσετε να την άπαγγείλετε σωστά.

Πέμπτον, μην επιδεικνύετε ούτε πολύ θάρρος ούτε πολλήν δειλίαν. Αύτά, και τα δύο εινε επιβλαβή κάμνον άντιπαθητικόν τον άπαγγέλλοντα.

Έκτον και τελευταίον. . . σάς εύχομαι καλήν επιτυχίαν και πολλά χειροκροτήματα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

Άγαπητοί μου,

το ολίγον ή Ισπανία, και μαζί της όλος ο πολιτισμένος κόσμος, έώρτασε την 3ην Έκατονταετηρίδα από της εκδόσεως του Δόν Κιχώτου, του διασήμου Ισπανού συγγραφείως Μιχαήλ Θερβαντές (Cervantes.)

Δέν θα σας περιγράψω τας ώραιάς και μεγαλοπρεπείς εορτάς, αι όποιαι έδόθησαν εις την χώραν των ταυρομάχων, (χωρίς έννοείται, να λείψη και ή πατροπαράδοτος ταυρομαχία.) Έπωφελοῦμαι μόνον της ευκαιρίας διά να σας είπω ολίγας λέξεις περι του μεγάλου Θερβαντές, ο όποιος συνδέεται κάπως και με την Ελλάδα, διότι, νέος άκίμη, έλαβε μέρος εις την ένδοξον ναυμαχίαν της Ναυπάκτου (1571) υπό τον Δόν Ζουάν τον Αυστριακόν. Τότε έχασε την άριστεράν του χειρα. Διά την πληγήν αυτήν, ή οποία τον άκρωτηρίασεν, ο Θερβαντές ήτο υπερήφανος εις όλην του την ζωήν και όταν άργότερα ένας φιλολογικος του αντίπαλος τον απέκάλυψε περιφρονητικώς αγέρο-κουλόν, ο συγγραφεύς του Δόν Κιχώτου απήντησεν, ότι όσον διά τα γηρατέια, αυτά είναι άσθένεια κάθε άνθρώπου που που έζησε πολλά χρόνια όσον δε διά το πνευματικόν του ελάττωμα (νογύστερα. Όλοι θα τον διαβάσουν. Δέν είμπορεί να ύπαρξη άνθρωπος που να λέγεται άνεπτυγμένος και να μην γνωρίζη τον Δόν Κιχώτην! Είναι βιβλίον άπαραίτητον, έντρόφημα, άπδλαυσις μοναδική, και διά τους έννοούντας ολίγα και διά τους έννοούντας πολλά. Διότι και φιλοσοφίαν του, διασκεδάζου με τας άφαντάστους κωμικοτραγικας περιπέτειας του ήρωος.

Βεβαίως πολλοί από τους νεαρούς μας φίλους έχουν ήδη διαβάση τον Δόν Κιχώτην (ύπάρχουν μάλιστα και εκδόσεις συντομυμεναι, αποκλειστικώς διά την νεολαίαν.) Όλοι θα τον διαβάσουν άργότερα. Όλοι θα τον διαβάσουν. Δέν είμπορεί να ύπαρξη άνθρωπος που να λέγεται άνεπτυγμένος και να μην γνωρίζη τον Δόν Κιχώτην! Είναι βιβλίον άπαραίτητον, έντρόφημα, άπδλαυσις μοναδική, και διά τους έννοούντας ολίγα και διά τους έννοούντας πολλά. Διότι και φιλοσοφίαν του, διασκεδάζου με τας άφαντάστους κωμικοτραγικας περιπέτειας του ήρωος.

Ο Θερβαντές — έγεννήθη τῷ 1547, άπέθανε τῷ 1616, το έτος ακριβώς που έγεννήθη ο Σαίξπηρ, — έγραψε ποιήματα και διηγήματα πληθος. Αλλά το άριστούργημά του εινε το τελευταίον του έργον, ο Δόν Κιχώτης, μυθιστόρημα εις

ακούσθης με τὸν Ἀριστοκράτην τοῦ Πνεύματος, Φαῖ-Διάβολον, Μὴ με λησμονοῖ καὶ Ἀθραν τοῦ Πηλίου — τὸ Φίλημα τοῦ Κέματος με τὴν Νηρηίδα τῶν Ἀργάφων, Νηρηίδα τοῦ Πηλεΐου, Ἀδων, Νάοκισσον καὶ Ρεμβασμόν — ἡ Ὠχρὰ Ἀκτίς με τὸν Φωνόγραφον τοῦ Ἐδισσῶν, Πιεθῶν Δράκοντα, Ἀείον τοῦ Πηλίου, Πυρροπόλην καὶ Ἀήτητον Πηλόν — ἡ Ὀπτασία Παραδείσου με τὸ Φοῦλι τῆς Χίου, Περρωμένον, Πόλιμα Τζάλμαν, Μάγισσα τῆς Ἐλευθερίας καὶ Κοκκινουσκύφην — ἡ Μαγευμένη Ἀκροθαλασσιὰ με τὸν Αἰμίμον Γελοποποιόν, Φίλην τῶν Ζώων, Πλαυομένην Ψυχὴν, Ἀθραν τοῦ Ζαπλείου καὶ Ἀθραν τῆς Ἐλευθερίας — ὁ Ἀσθρὸς με τὸ Νευροσάκτον — ὁ Ὁκύπονος Ἀχιλλεύς με τὴν Ναυτοπόλιν τοῦ Μεσολλογίου, Ἰδιότροπην Σανθούλαν, Ἄνθος τῆς Ἑλλίδος, Ὀδρον τοῦ Μοσοσράνου καὶ Δοῦκα τῆς Καρύστου — τὸ Φοῦλι τῆς Χίου με τὴν Ἀποδημοῦσαν Χιωτοπούλαν, Δούκισσαν τῆς Χίου, Διακριθεῖσαν Ἀρσενικήδα, Φοῦ-Φοῦ καὶ Χιακὸν Φάρον — ὁ Ὀδῶδες με τὸν Φαῖ-Διάβολον, Κολυμβήτριαν τοῦ Μέξ, Κίτρινη Μάσκιν, Ἄνθος τῆς Ἑλλίδος καὶ Ἀθρῆν — ἡ Σημαία τοῦ Φωτός με τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης, Ναύαρχον Τόγγο, Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ καὶ Φαῖ-Διάβολον — ἡ Συριακὴ Ἀκτὴ με τὸν Σθενελαῖδαν, Φαῖ-Διάβολον, Μέγαν Κωνσταντῖνον, Ἀρχιζέλιον τοῦ Παρθενωγαγείου καὶ Πετόνι τῆς Μπάκρανας — ὁ Μελαγχολικός Ἐρημίτης με τὴν Ἑλληνοπούλαν, Δούκα τῆς Δημησιάνης, Ὀδρον τοῦ Μοσοσράνου, Φαίνονα καὶ Ἀθρῆν — ὁ Ναύαρχος Τόγγο με τὸν Ναύαρχον Κατσούραν, Τσίρον, Φουρνέλλο, Δοῦκα τῆς Καρύστου καὶ Πετόνι τῆς Μπάκρανας — τὸ Παῖδι τῆς Καρδίας με τὴν Ῥωμαϊκὴν Τσαγγαδιώτισσαν καὶ Δοῦκα τοῦ Ποντικοχωρίου — ὁ Τρομοβόλον Ἀγερόν με τὴν Νηρηίδα τοῦ Ναυαλλίου, Ἀλαργῶν, Δο κα τῆς Δημησιάνης, Ψαροπούλαν καὶ Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι.

Φιλανθρίαν) Γερόσιμον Π. Τ. (τὸ ποίηματάκι σου μοῦ ἤρесе πολὺ) Πιθηκάνθρωπον, Χρυσοῖν Ἀλῶνα ([ΕΕ] πολὺ με διασκεδάσε τὸ δνερόν σου, ἂν καὶ τὸσον τρομακτικόν ἀλλὰ μὴ συλλογίζεσαι πλέον αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον, διότι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον) Ἀθήσαν Καρδίαν (βραβεῖον ἔστειλα) Ἄσπρον Ἀράνην (ἐπίσης) Βρονιόφρονον Ἀλέκτορα ([ΕΕ] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν) Ἑλαβα) Μυγαλοπρεπὴ Φύσιν (αὐτὸ ἐνόμισε — ἀλλὰ τὴν ἔπαθε εἰπέ εἰς τὴν Ἀηδόνα τῆς Δέσφου εὐχαριστίας) Λεσβιακὸν Ὀδρανὸν (εἰπέ τῷ καμμί τῷ πενηνταρτίῳ) Χρυσίαν Τσ. (ἐλαβα) Περρωτὴν Καρδίαν (ναί, ἔγινε λάθος διότι ἀπουσίαξα ἐκ τοῦ Γραφείου ἀλλὰ εἰμπορεῖ νὰ τὸν ἀνταλλάξῃ) Μαρουσίαν ([ΕΕ] καλὲ βέβαια, τώρα πιά! τὸν Τζίκο-Τζέκο τὸν ἔλαβεν ὁ Λεονταράκης) Ψυχὴν τῆς Δέσφου ([ΕΕ] διὰ τὴν ὄραϊαν ἐπιστολήν) ἔσον διὰ τὸ ὑστερόγραφον, δὲν τὸ ἔξευρα ὅτι καὶ τὴν Πρωτομαγίαν λέγουσι ψεύματα) Ἐρηθρὸν Νίκηρ (τὶ καταλόγους ἔνοησι; ἐξηγήσου καλῶτερα, σὲ παρακαλῶ) Τριπτόλεμον κτλ. κτλ.

Εἰς τὰς ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Μαΐου, ὑπαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΡΙΑ νέα μυθιστορήματα, τρία ἀριστουργήματα, θάξοις νὰ δημοσιεύῃ ἡ «Διάπλασις» ἀπὸ τῆς Ἰουνίου, τὰ ὁποῖα θὰ διακριθεῖσιν ὅλην τὴν Β' ἑξαμηνίαν τοῦ 1905:

- 1.— **ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ**, κατὰ μετὰφρασιν τοῦ κ. Κίμωνος Ἀλκίτου (δι' ἀγόρια καὶ κορίτσια.)
- 2.— **ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ**, κατὰ μετὰφρασιν τοῦ κ. Ν. Ποριώτου (διὰ κορίτσια καὶ ἀγόρια.)
- 3.— **Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΙΜΠΗ**, ἐπὶ τῆς Κυρᾶ Νάουθας (διὰ πολὺ μικρὰ καὶ πολὺ μεγάλαι παιδία.)

Καὶ τὰ τρία θαυμασίως εἰκονογραφημένα. Καὶ τὰ τρία ἐκτάκτως περιειρησμένα, διασκεδαστικώτατα, τερπνά, ἠθικά, διδασκικά, ἔξοχα!

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

- Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Ἰουνίου. Ὁ χάριτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν αἰ διαφωνησάντων, ποιεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μετ' εἰς φακίλλους, ὡς ἰκανοὶ περὶ τοῦ 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.
267. **Λεξιγράφος.**
Μὲ ἐν ἐπίρρημα καὶ μίαν νῆσον Γίνεταί Γίγας σκέψου καὶ λύσον.
268. **Ἀναγραμματισμός.**
Εἶμαι βασιλεὺς τῆς Πέρσης, Ἄλλ' ἀναγραμματισθεὶς Στὴν ἀρχαίαν πανοπλίαν. Κατετάχθην παρευθός.
269. **Πλέγμα τριγώνων.**
- α) *
- β) * * * * *
- Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ναγνίσκωνται: εἰς τὸ α' τρίγωνον, δεξιὰ μέρος τῆς οἰκίας, ἀριστερὰ μυσθὸς ποιητῆς καὶ εἰς τὴν βάσιν Σάτυρος. Εἰς τὸ β' τρίγωνον, ἄνω ἄνθος, δεξιὰ χημικὸν προϊόν, ἀριστερὰ ὄνομα γυναικείον.
270. **Πρόβλημα.**
Ποῖος εἶνε ὁ διψήφιος ἀριθμὸς τοῦ ὁποῦν τὰ 2/3 σὺν τῷ ψηφίῳ τῶν μονάδων του, ἀποτελοῦν ἀριθμὸν, ὅστις εἶνε ὁ ἀμέσως ἐπόμενος ἀριθμὸς

- μετὰ τὸ ἡμισυ τοῦ ζητουμένου, ἠξημένον κατὰ τὸ 1/6 αὐτοῦ (τοῦ ζητουμένου).
271. **Γωνία μετὰ Πυραμίδος.**
- + * * * * = Θεὸς ἀρχαῖος.
 - + + * * * = Ὅπλον.
 - + + + * * = Σάτυρος.
 - + + + * * = Σχήμα γεωμ.
 - + + + * * = Σάτυρος.
 - + + * * * = Βασιλευσάς.
 - + * * * * = Ἀρχαία πόλις.
- Τὴν κάθετον τῆς Πυραμίδος ἀποτελοῦν οἱ τέσσαρες σταυροὶ τῆς τετάρτης λέξεως.
272. **Κρυπτογραφικόν.**
- 1 2 3 4 5 6 7 8 9 α = Εἶδος ποιήματος.
 - 2 6 7 8 9 α = Ποῦς ἀρχ. στίχου.
 - 3 6 7 4 5 2 α = Ποιητῆς.
 - 4 1 5 6 = Νῆσος.
 - 5 6 3 4 7 9 α = Ἐπίθετον.
 - 6 7 8 5 9 α 2 6 = Τροφὴ θεῖα.
 - 7 6 5 2 9 α = Ῥωμαῖος.
 - 8 6 5 9 α = Ἰδιότης τῶν σωμάτων.
 - 9 5 3 5 4 α = Ὅρος.
 - α 4 8 6 5 9 α = Ἀρχαία πόλις.
273. **Συμφωνόγραφος μετ' Ἀκροστιχίδος.**
Τῇ βοήθειᾳ δύο συμφωνίων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, ὁσαυδήποτε φορές ἐπαναλαμβανομένων μετὰ τῶν κάτωθι φωνηέντων, ὧν ἡ τάξις δὲν θάλλαχθῆ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις, ὧν τὰρχικὰ νὰποτελοῦν πόλιν ἰταλικήν:
- α - ιωηρ - ηω - ηια - αια
274. **Μαγικὸν γράμμα μετὰ Τριπλής Ἀκροστιχίδος.**
Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζεσθαι ἄλλας τέσσας λέξεις, τῶν ὁποῦν τὰρχικὰ νὰποτελοῦν μέλος τοῦ προσώπου, τὰ δευτέρα νὰζέρεστον ἀσθημα καὶ τὰ τρίτα διάσημον γυναικα:
- ἐλπίσω, ἀλώβητος, ὄνειρον, ὁμοιοῦ, ποιήρ.
275. **Μικτόν.**
τ - ε - κ - η - ν - ηω
276. **Γρίφος μετ' Ἀκροστιχίδων.**
Ἐξή λέξεις θέλεις εὖρῃ ἂν τὸν Γρίφον τοῦτον λύσῃς. Καὶ ἂν πάρῃς τὰρχικὰ τῶν, Πόλιν θὰ μας σχηματίσῃς. Καὶ πάλιν ἂν τῆς πρώτης τὸ πρώτον πάρῃς [γράμμα] Τὸ δεύτερον τῆς ἄλλης, καὶ οὕτω καθέτης, Τίτῶν ἐν τῷ ἔμῳ Ἐμπρός σου θὰ ἰδῇς:
- εἰ εἰ 1 1 βροντὸν οὐ οὐ τίς
εἰ εἰ 1 1 1 βροντὸν βροντὸν οὐ οὐ τίς
εἰ εἰ 1 1 1 βροντὸν βροντὸν οὐ οὐ τίς
εἰ εἰ 1 1 1 βροντὸν βροντὸν οὐ οὐ τίς
- [Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς ἐκδόσεως Ἀσκηστικῶν Συλλογῶν τοῦ ΛΑΣΟΥΣ ΦΟΙΝΙΚΩΝ]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

- [Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μετ' ἐπιπλέον 5 μονόν. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁποῦν καὶ αἱ ἀντιμεταστοιχίαι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσων 10 λέξεις.]
- Τὰ συλλυπητήριά μου πρὸς τὸ Ἐνθνομὸν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πατρός σου. Καὶ συγχαρητήρια τῇ Δουκίσσῃ τῶν Σαλώνων διὰ τὰς προόδους — Στάυλιε. (Ε, 52)
- Ἐχόμεθα εἰς τὸν πρό δλίγων ἡμερῶν τελεῖσθαι τὸν ἀρραβῶνα τοῦ φίλου τοῦ Γερόσιου, ταχεῖαν τὴν στέφιν. — Λαμπρὸς Ἰαπεύς, Ἀρχικουτούλιανος, Χακὸς Φύρος, Μεγάλῃ Ἑλλάς καὶ Σία. (Ε, 53)
- Ἀνταλλάσσω δελτία πανταχῶθεν καλλονὰς Ἀ Artistes — Mile Thalia Simmelidy, Alexandria (Egypte) (Ε, 54)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χῶρον ἡμῶν ὑπὲρ παιδῶν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879.		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ	
Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :		Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.	
Ἔτησια . . . φρ. 7.—		Ἔτησια φρ. χρ. 8.—		ΦΥΛΛΑ ΠΑΙΔΙΑ :	
Ἐξάμηνος . . . 4.—		Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.50		Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπτ. 30 [φρ. 0.30].	
Τρίμηνος . . . 2.15		Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40		Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].	
Αἰ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.		ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η' ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
Περίοδος Β' — Τόμ. 12 ^{ος}		Ἐν Ἀθήναις, 21 Μαΐου 1905		Ὄδος Εὐρυπύδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαββάκειον	
				Ἔτος 27 ^{ον} — Ἀριθ. 25	

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, τί εἶχε ἀπογίνη ὁ Λεονταράκης; Ποῦ ἦταν; τί ἔκαμνε;

Εἶθε, βέβαια, περίεργον νὰ το μάθεται. Ἐνας-ἕνας οἱ παληκαράδες, πού του ἔκαμναν τὴν διαδήλωσιν, ἐσκόρπισαν καὶ ἐτράδηξαν κατὰ τὰ σπύτια τῶν, καὶ εἰς τὸ τέλος ἔμεινε μοναχός του ὁ Λεονταράκης μετ' τὴν Φασουλίνα, τὴν μαῖμουδίτσα πού εἶχε τὸ σκουράμι.

— Στάσου μιά στιγμὴ! τῆς εἶπε. Ἐβγάλε τὸ σουγιά του καὶ ἔκοψε μιά βέργα, ἴσια καὶ μεγάλη, ὑστερα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν μανδύλαρα του, καὶ τὴν ἔδεσε ἐπάνω στὴ βέργα, σὰν σημαία. Ὑστερα ἔσκυψε, καὶ ελαφρὰ-ελαφρὰ ἀνεσῆκωσε τὴν Φασουλίνα, καὶ τὴν ἐκάθισε στὴ πλάτη του, ὅπως τὸν ἐκρατοῦσε προτῆτερα, τὸν

Ἦσανε στὸ παλάτι.

ἴδιον, ὁ Ἰαννάκης καὶ ἔτσι, με γέλια καὶ χαρὲς, ἐτραβήξαν καὶ οἱ δύο νὰ πάνε στὸ παλάτι.

Διότι, πρέπει νὰ ξέρετε, ὁ Λεονταράκης εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ πῆ τῆς μητέρας του, τῆς Λεονταρίνας, νὰ κρατήσουνε μαζί τὴν Φασουλίνα, ἡ ὅποια τώρα πιά δὲν εἶχε κανέναν ἄλλον προστάτην.

— Μά, Λεονταράκη μου, εἶπεν ἡ Φασουλίνα ἐγὼ, ξέρεις, φοβοῦμαι μὴ θὰ φοβοῦμαι παραπολύ τοὺς δικούς σου, ξέρεις, τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ξέρεις, καὶ τὸν ἀδελφὸ σου καὶ τὴν ἀδελφὴ σου, ξέρεις. — Τί ξέρω; Δὲν ξέρω τίποτα ἐγὼ! εἶπε ὁ Λεονταράκης. Τί, λές; φοβᾶσαι, λέει, τὸν Ἀριστομένη καὶ τὴν Μαρριάνθη; Καλέ, αὐτὰ τὰ δύο μικρὰ θὰ χαροῦν πολὺ, πού θὰ σ' ἔχουν νὰ παίζετε μαζί. Ἐνοῖα σου, καὶ θὰ το πῶ ἐγὼ τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμμιάς, καὶ νὰ μὴ φοβᾶσαι καθόλου! Δὲν θὰ σε φᾶνε!

Ἔτσι ἔλεγε ὁ Λεονταράκης. Μά καὶ ὁ ἴδιος, μ' ὄλη τὴν παληκαριά του, εἶχε ἕνα-φόβο, ὅσο ἐκόντευε νὰ φθάσῃ στὸ παλάτι! Πῶς νὰ τα πῆ τῆς μητέρας

του, αὐτὰ πού ἔγιναν στὸ σχολεῖον; — Ἡ μητέρα του, ξέρετε, δὲν ἐχωράτευε διόλου!

Ἄφισε λοιπὸν τὴν Φασουλίνα καὶ τὴν σημαίαν του ἔξω στὴν αὐλή, καὶ με κατεβασμένα κάπως τ' αὐτιά του ἐμπήκε

« Καλῶς τὸ χρυσὸ μου ε' ἀγόρι. »

στὸ μεγάλο περιβόλι, ὅπου εὗρηκε τὴν μητέρα του, πού ἔκαμνε περίπατο μετ' τὸν Ἀριστομένη καὶ τὴν Μαρριάνθη.

Ἄκουσε βήματα ἡ Λεονταρίνα, ἐγύρισεν τὸ κεφάλι τῆς καί, ἄμα εἶδε ἐμπρός τῆς τὸν Λεονταράκη, ἐσῆκωσε ὑψηλὰ τὲς χερσὺν τῆς, καὶ ἔβαλε ἀμέσως τὲς φωνές:

— Μπα! καλῶς τὸ παιδί μου, κα-